

Holly Hepburn

Vertrek naar Darling Cove – deel 4
Met volle zeilen

1

Logan

‘Ik moet eerlijk zeggen, Logan, ik maakte me al een tijdje ongerust.’

Logan Silk keek naar zijn agent Phoebe aan de overkant van de smetteloze, witgedekte tafel en vroeg zich af welke van zijn daden haar de afgelopen maanden het meest hadden verontrust. ‘O?’ zei hij vriendelijk, al reikend naar zijn champagneglas. ‘Op welke manier?’

Phoebe keek hem strak aan. ‘Laten we eens kijken. Zou het het feit kunnen zijn dat je abrupt al je professionele verplichtingen hebt opgezegd?’ Ze stak haar vingers omhoog, klaar om alle punten af te vinken. ‘Dat je weigerde om nieuw werk te accepteren, hoe glamoureuus of lucratief ook? De manier waarop je plotseling van de aardbodem verdween?’

‘Ik ben naar Northumberland gegaan, Phoebe,’ zei Logan. ‘Slechts een paar uur verwijderd van Londen. Het is niet dat ik naar Mars ben gegaan.’

Phoebe zuchtte en pakte een *grissino*. ‘Je weet wat ik bedoel. En Ennisfarne is meer dan een paar uur rijden. Meestal is het door de zee afgesloten van de rest van het land.’ De soepstengel zweefde door de lucht alsof ze een orkest dirigeerde. ‘Hoe zit dat eigenlijk met artistieke types en afgelegen eilanden? Merina is vertrokken naar Orkney en ik heb haar nooit terug kunnen lokken.’

Logan glimlachte. Merina Wilde was een uiterst succesvolle romanschrijver en een andere cliënt van Phoebe. Ze hadden elkaar verschillende keren ontmoet en Logan had haar slim, charmant en grappig gevonden. Ze was ook een vriendin van Nick, want hij had de hoofdrol gespeeld in een verfilming van haar nieuwste roman, die

zich volgens Logans herinnering in Orkney afspeelde. ‘Is Merina niet de reden waarom je hier in Newcastle bent?’ vroeg hij en hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Als ze op het literair festival verschijnt dan betekent dat ook dat ze niet overal afscheid van heeft genomen.’

‘Ja, dat klopt en nee, dat heeft ze niet,’ gaf Phoebe toe. ‘Maar dit is eerder uitzondering dan regel. En dat is sowieso niet het punt. Een romanschrijver kan schrijven op elke plek die hij wil, een wereldberoemde modefotograaf...’ Ze zweeg even en bekeek hem met een eerlijke blik. ‘Nou, ik kan me niet voorstellen dat er veel haute couture te vinden is op Ennisfarne.’

In zijn hoofd verscheen ongevraagd het beeld van George, gekleed in een groezelig gele, waterdichte jas en zijn tanden grijnzend ontbloomt onder zijn onverzorgde baard. Hij was zo ver verwijderd van de modellen die Logan gewoonlijk fotografeerde en toch vond hij het leuker om foto’s van hem te schieten dan bij de gestileerde modeshows waaraan hij het afgelopen jaar had gewerkt. ‘Niet tenzij visserskleding nu in is,’ beaamde hij. ‘Maar dat is een deel van de reden waarom ik daarheen ging. Modefotografie interesseert me op dit moment gewoon niet.’ Hij haalde diep adem. ‘Toen ik die shoot in New York verliet, kon het me zelfs niet schelen als ik nooit meer een foto van wat dan ook zou mogen maken.’

Zijn agent zei even niets en keek hem nuchter aan vanaf de andere kant van de tafel. ‘En nu?’

Logan dacht aan zijn laptop, die vol stond met foto’s die hij had gemaakt sinds zijn aankomst op Ennisfarne. Het was alsof het eiland hem had betoverd vanaf het moment dat hij die eerste middag aan het begin van de dijk had gestaan en deze door het zand had zien slingeren. Het was een betovering die hem gevangen had gehouden tijdens zijn drie maanden durende verblijf. Hij was verliefd geworden op de manier waarop het licht zich gedurende de dag verplaatste, waardoor een beeld dat hij dacht te kennen veranderde in iets nieuws en ervoor zorgde dat hij naar zijn camera greep. En toen was hem op het laatste moment gevraagd of hij wilde helpen door de bruiloft van George en Hettie te fotograferen, een eer die hem eraan had herinnerd hoeveel plezier het kon opleveren om herinneringen aan zo’n vreugdevolle dag vast te leggen. Er bestond geen twijfel over dat

Ennisfarne en zijn inwoners Logans passie voor fotografie weer hadden aangewakkerd, maar was dat iets wat zou blijven bestaan? Hij wist het niet zeker. ‘Nu is het anders,’ gaf hij na een korte pauze toe. ‘Maar misschien komt dat doordat er geen druk is. Als ik tegenwoordig mijn camera oppak, dan is dat omdat ik het wil, niet omdat het moet.’

‘Dus waar brengt ons dat, wat betreft toekomstig werk?’ vroeg Phoebe. ‘Het is duidelijk dat je op dit moment geen zin hebt in mode en dat is prima. Je moet geen enkele klus aannemen als je hart er niet bij is. Maar het zou kunnen helpen als je een idee hebt van wat je wel wil doen.’

En dat was het probleem, dacht Logan somber toen de ober verscheen met hun voorgerechten. Hij wist het eigenlijk niet. Het enige waar hij zeker van was, was dat hij niet meer terug kon naar de manier waarop hij voorheen werkte. Phoebe had ook een ander goed punt aangekaart: zijn grillige gedrag paste niet bij hem en het had haar hoofdpijn bezorgd. ‘Ik weet dat ik je een excuus verschuldigd ben,’ zei hij. ‘Het deed jou pijn toen ik alles in de steek liet.’

Phoebe wuifde het sentiment weg. ‘O, vergeet dat maar. Het is mijn taak om mijn cliënten te beschermen en we hebben lang genoeg samengewerkt om te weten dat je niet in een opwelling weg zou lopen.’ Ze zweeg even en keek hem strak aan, terwijl om hen heen het gerinkel van bestek en glazen klonk, samen met het gemompel van hun medegasten. ‘Toen ik zei dat ik me een tijdlang zorgen heb gemaakt, doelde ik niet op je werkverplichtingen of je carrière. Het ging mij om jouw welzijn en je geestelijke gezondheid. Vooral na die vreselijke klotestreek van Suki.’

Logan stond zichzelf toe om kort en instemmend te grommen. Klotestreek was precies de juiste omschrijving van wat zijn ex-vriendin had gedaan om te proberen zijn leven en zijn carrière te vernietigen. Maar hoewel het hem destijds van streek had gemaakt, vond hij het nu moeilijk om zich er druk om te maken. Ennisfarne had de klap ervan gesmoord en de onrust weggenomen. Het hielp ook dat hij al maanden niet eens naar een krant had gekeken.

‘Natuurlijk zie ik nu ook wel dat je uitgerust en ontspannen bent en een soort tevredenheid uitstraalt,’ vervolgde Phoebe schouderop-

halend. ‘Dat brengt me terug bij mijn vorige vraag. Hoe wil je vanaf nu verder?’

‘Ik kom binnenkort terug naar Londen,’ zei hij met een beantwoordende schouderophaal. ‘Over minder dan twee weken ben ik weer gewend aan het stadsleven en wie weet krijg ik een openbaring en wordt alles duidelijk. Maar ik denk niet dat ik het tot die tijd echt zal weten. Sorry.’

‘Oké, laten we de zaken verder oppakken als je terug bent,’ zei ze met een uitdrukking die aanvaarding uitstraalde. Ze trok een nieuwsgierige wenkbrauw op. ‘Nu we dat hebben besproken, wil je me dan eens vertellen wat je allemaal hebt uitgespookt in dat toevluchtsoord van je? Heb je jezelf helemaal geïsoleerd en aan meditatie gedaan?’

Hij lachte. ‘Helemaal niet. De eilandbewoners waren erg gastvrij. Ik heb veel plezier gehad. Sterker nog, ik organiseer een expositie van een aantal van de foto’s die ik heb gemaakt tijdens mijn verblijf. Anoniem, uiteraard. Ik doe het om iedereen te bedanken voor hun vriendelijkheid naar mij toe.’

Phoebe wierp hem een triomfantelijke blik toe. ‘Dus je hebt foto’s gemaakt. Ik wist dat je het niet zou kunnen weerstaan. Mag ik ze zien?’

‘Zeker. De expositie begint morgenavond, als je er dan nog bent,’ zei hij impulsief. ‘Al moet je wel rekening houden met de veilige oversteektijden voor de dijk, dus het zal betekenen dat je er moet overnachten.’

Zijn agent tuitte haar lippen. ‘Merina’s evenement is vanavond, dus ik kan morgen een omweg maken naar Ennisfarne. Ik neem aan dat er een hotel is?’

Er waren er meerdere, dacht Logan, maar het was plotseling bij hem opgekomen dat de kans groot was dat ze allemaal volgeboekt waren. Nick had een kamer in de Fisherman’s Arms gehad toen hij eerder dit jaar Ennisfarne had bezocht, maar Logan wist niet zeker wat de onberispelijke Phoebe zou vinden van de eenvoudige accommodatie of de huisbaas van de pub, de altijd hartelijke Hamish. ‘Misschien is het wel druk in deze tijd van het jaar. Zou het gemakkelijker zijn als ik je de foto’s toestuur?’ stelde hij voor.

Phoebe tikte met een scharlakenrode vingernagel op het tafel-

kleed. ‘Maar dat is niet echt hetzelfde als ze tentoongesteld zien worden,’ zei ze fronsend. ‘Nee, ik kom naar de expositie. Los van de tentoonstelling wil ik ook graag zien wat je al die maanden hebt uitgespookt.’

Terwijl hij knikte, zocht Logan naar gunsten die hij zou kunnen vragen om een plek te vinden waar Phoebe op zo’n korte termijn zou kunnen logeren. Als het echt niet anders kon, dan kon hij haar Dune Cottage geven en kijken of Hamish een kamer had die Logan mocht gebruiken. Maar dan zou hij moeten uitleggen waarom de Fisherman’s Arms geen geschikte optie was voor Phoebe zelf en Logan wilde er alles aan doen om te voorkomen dat hij Hamish’ gevoels kwetste. Als hij terug was zou hij The Nook binnenlopen en Freda raadplegen. Hij zou het aan Eve willen vragen, maar ze was de afgelopen dagen opvallend afwezig geweest en hij nam aan dat ze ondergesneeuwd werd door de organisatie van het muziekfestival in juni. ‘Laat dat maar aan mij over,’ zei hij tegen Phoebe, zijn vingers kruisend en hopend dat Freda een oplossing zou bedenken. ‘Ik weet zeker dat we iets kunnen regelen.’

Freda tuitte nadenkend haar lippen toen Logan bij The Nook stopte om haar zijn vraag voor te leggen. ‘Dat kan nogal een opgave zijn. Je hebt gelijk, want alle gebruikelijke plekken zullen vast volgeboekt zijn. Ik neem aan dat er op het laatste moment een annulering kan plaatsvinden, of dat iemand het tij verkeerd heeft ingeschat, maar daar zou ik zelf niet op willen vertrouwen.’

Logan zag een groepje toeristen rond het schap met de drank uit Ennisfarne staan en ze bespraken hoeveel flessen ze moesten kopen. ‘Het is mijn schuld, want ik had er eerder aan moeten denken om Phoebe uit te nodigen, maar ik had nooit verwacht dat ze voor zoiets als dit uit Londen zou komen. Ze is toevallig bij een andere klant in Newcastle en toen heb ik voorgesteld dat ze ook naar de opening van de expositie kan komen.’

Freda tikte afwezig op het glas van de delicatessentoonbank. ‘De dijk maakt spontaniteit absoluut lastiger,’ merkte ze op. ‘En ik neem aan dat deze agent van jou niet het type is dat vrolijk op de bank zal slapen, toch?’

Alleen al bij het idee schoot er een rilling van gruwelijke geamuseerdheid over Logans ruggengraat. ‘Niet echt, nee.’

Wat de winkeleigenaar vervolgens wilde zeggen ging verloren, toen haar aandacht werd getrokken door de toeristen die de kassa aan de voorkant van de winkel naderden. ‘Geef me even een momentje, Logan. De plicht roept.’

Ze haastte zich weg en liet hem achter bij de heerlijkheden van de delicatessentoonbank. Hij herinnerde zich zijn eerste bezoek aan The Nook, toen hij verbaasd was geweest zo’n scala aan heerlijke producten te ontdekken. Freda had hem die dag binnengehaald met de expertise van een geboren verkoopster en sindsdien was hij een vaste klant. Hij wist dat hij het zou gaan missen als hij wegging, ook al had Londen daarvoor in de plaats genoeg te bieden. Wat hij misschien wel echt ging missen was Freda’s warmte terwijl ze vakkundig zijn mandje vulde met dingen die hij niet van plan was te kopen, maar die hij wel graag in de gezellige omgeving van Dune Cottage opat.

Na een paar minuten rinkelde de bel boven de deur, wat aangaf dat de toeristen hun aankopen hadden gedaan. Freda keerde terug en ze knikte zakelijk naar Logan. ‘Dus ik kan rondvragen en kijken wie een logeerkamer heeft. Maar als je agent de voorkeur geeft aan een eigen ruimte, dan is Morag Chesters oude huis vlak bij het bakken wellicht een betere keuze.’

Logan fronste en probeerde erachter te komen welk gebouw ze bedoelde. ‘Is daar een woning? Ik heb die nog nooit gezien.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het ligt verscholen aan de rand van Warrens boerderij. Je zou het waarschijnlijk alleen tegenkomen als je de velden oversteekt en ik kan me voorstellen dat je normaal gesproken naar het bakken rijdt.’ Hij knikte en ze ging verder. ‘Morags dochter is het aan het opknappen om het te verkopen, nu Morag zelf op het vasteland bij haar is ingetrokken. Ze heeft een reservesleutel bij mij achtergelaten. Ik weet zeker dat ze het niet erg zou vinden als Phoebe die een nachtje zou gebruiken.’

Het was zeker een optie, dacht Logan, terwijl hij het idee door zijn hoofd liet gaan. Hij kon er in elk geval gaan kijken en als het niet aan de normen van Phoebe voldeed dan kon hij zelf daar slapen,

terwijl zij in zijn huisje logeerde. ‘Dat zou fijn zijn,’ zei hij. ‘Wil je contact opnemen met de dochter van Morag en het mij laten weten?’

Freda pakte haar mobiele telefoon. ‘Ik vraag het haar nu meteen.’

Er volgden een paar korte sms-berichten en toen begon Freda vol tevredenheid te stralen. ‘Daar, ik wist wel dat ze het niet erg zou vinden. Ze zegt dat de bungalow netjes en schoon is, maar dat er in het atelier nog een flink aantal schilderijen van Morag rondslingeren en het is beter om die te laten liggen, als je het niet erg vindt.’